

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1531

Τοῦ ἁγίου Δημητρίου
26 Ὀκτωβρίου 2009

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀγιότης

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, πού λάμπει στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς σὰν ἄστρο πρῶτου μεγέθους. Λάμπει μὲ τὴ ζωὴ του τὴν ἁγία, μὲ τὴ διδασκαλία του τὴ φωτεινὴ, μὲ τὰ θαύματά του τὰ μεγάλα, μὲ τὸ μαρτυρικὸ του τέλος. Εἶνε ὁ μεγαλομάρτυς ἅγιος Δημήτριος. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ ποῦμε γιὰ τὸν βίον του, ἄς δοῦμε γενικῶς **τί εἶνε ἅγιος**.

Ἄγιος, στὴν ωραία ἀρχαία ἐλληνικὴ μας γλῶσσα, σημαίνει **καθαρός**.

Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα, διότι πλάστηκε καθαρὸς καὶ γιὰ τὸ καθαρὸ. Γι' αὐτὸ **τὰ θέλει ὅλα καθαρὰ**. Τὸ γάλα ἀγνό, παστεριωμένο. Τὸ κρασί ἀμεικτο, ὄχι νερωμένο. Τὸ φαγητὸ ἀνεπαφο, ὑγιεινὸ. Τὸ σπίτι νὰ λάμπη. Τὰ ἔπιπλα νὰ ἀστράφτουν. Τὸ κορμί του πλυμένο, τὸ κεφάλι του λουσμένο, τὰ χέρια του σαπουνισμένα. Γι' αὐτὸ κάνει συχνὰ μπάνιο, κι ὅταν βγαίνει ἀπ' τὸ λουτρὸ αἰσθάνεται εὐφορία.

Ἐνῶ ὅμως ὅλα τὰ θέλει καθαρὰ, ἓνα, τὸ πιὸ σπουδαῖο μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τὸ ἀφήνει ἀκάθαρτο. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Ἡ ψυχὴ του, αὐτὸ πού μένει καὶ ἀθάνατο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τὴν **ψυχὴ**: «**ὄζει**» (Ἰωάν. 11,39).

Στὶς διδασχὲς τοῦ ἁγίου Κοσμά ὑπάρχει τὸ ἐξῆς διήγημα. «**Ἐνας ἀσκητὴς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερῶσθαι πολλὰ μυστήρια. Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ κελλί του νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν χώραν, εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἐπήγαιεν, σμίγει μὲ ἓνα ἄγγελον, μὰ δὲν τὸν ἐγνώρισεν ὁ ἀσκητὴς· ἐνόμισε πὼς ἦτο ἄνθρωπος. Εἰς τὸν δρόμον ἀπαντοῦν ἓνα ἄλογο ψόφιο· ἔπιασεν ὁ ἀσκητὴς τὴν μύτην του, ὁ ἄγγελος τίποτε. Πηγαίνουν παρέκει, ἀπαντοῦν ἓνα βόδι ψόφιο, ὅπου ἐβρώμα· πάλιν πιάνει ὁ ἀσκητὴς τὴν μύτην του, ὁ ἄγγελος τίποτε. Πηγαίνουν παρέκει, ἀπαντοῦν ἓνα σκύλον ψόφιον· πιάνει ὁ ἀσκητὴς τὴν μύτην του ὁ ἄγγελος τίποτε. Κοντὰ ὅπου ἤθελον νὰ φθάσουν εἰς τὴν χώραν, εὐρίσκουν μίαν**

κόρην πολὺ ωραίαν, μὲ στολίδια καὶ φορέματα πολύτιμα. Τότε ὁ ἄγγελος ἔπιασε τὴν μύτην του. Βλέποντας ὁ ἀσκητὴς τοῦ λέγει· Τί εἶσαι σύ, ἄγγελος, ἄνθρωπος ἢ διάβολος; Ἀπαντήσαμεν τὸ ψόφιο ἄλογο ὅπου ἐβρωμοῦσε, δὲν ἔπιασες τὴ μύτη· ὁμοίως καὶ τὸ βόδι καὶ τὸν σκύλον, καὶ δὲν εἶδα νὰ πιάσῃς τὴν μύτη σου· καὶ τώρα, ὅπου ἀπαντήσαμε τέτοιαν ωραίαν κόρην, ἔπιασες τὴν μύτη σου; Τότε φανερῶνεται ὁ ἄγγελος καὶ τοῦ λέγει, πὼς **κανένα πρᾶγμα δὲν βρωμᾷ τοῦ Θεοῦ περισσότερον ὡσὰν τὴν ὑπερηφάνειαν. Καὶ λέγοντας τὸν λόγον ἐγένεν ἄφαντος ὁ ἄγγελος. Εὐθύς ἐγύρισεν ὁ ἀσκητὴς εἰς τὸ κελλίον του καὶ ἔκλαιε διὰ τὰς ἁμαρτίας του παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τὸν φυλάττῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου καὶ νὰ μὴ τὸν ρίψῃ εἰς ὑπερηφάνειαν καὶ κολασθῇ» (ἡμ. βιβλ. σ. 305-6). Καὶ σήμερα γιὰ καλλυντικὰ ξοδεύονται τεράστια ποσά, γιὰ νὰ εὐωδιάζῃ τὸ σῶμα· ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μένει ἀκάθαρτη.**

Τί θὰ πῇ λοιπὸν ἅγιος; Ὅπως καθαρίζεις τὸ σῶμα, ἔτσι νὰ καθαρίζῃς καὶ τὴν ψυχὴν, νὰ κάνῃς λουτρό, μπάνιο πνευματικόν. «**Ἐπὶ πλεῖον πλύνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου**», λέει ὁ Δαυίδ, «**καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με**» (Ψαλμ. 50,4). Τὸ πρῶτο στοιχεῖο τῆς ἀγιότητος εἶνε **νὰ συναισθανθῆς ὅτι εἶσαι ἀκάθαρτος - ἁμαρτωλὸς** καὶ νὰ πῆς· Θέλω νὰ καθαρισθῶ, θέλω νὰ γίνω ἅγιος, ὅ,τι κι ἂν μοῦ στοιχίσῃ. Οἱ θνητοὶ εἴμαστε ὅλοι ἀκάθαρτοι. «**Κανείς δὲν εἶνε καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου, ἔστω κι ζῆση μόνον μίαν μέραν ἐπάνω στὴ γῆ**» (Ἰωβ 14,4-5). Ὁ μόνος καθαρὸς, ἀμόλυντος, ἀναμάρτητος, εἶνε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτὸ μόνον αὐτὸς διὰ τοῦ τιμίου του αἵματος μπορεῖ νὰ καθάρῃς καὶ ἐμᾶς. «**Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας**» (Α' Ἰωάν. 1,7). Ἔτσι ἀγιαζεται ὁ ἁμαρτωλός. Ἄγιος δηλαδὴ δὲν εἶνε ὁ ἀναμάρτητος· ἅγιος εἶνε αὐτὸς πού μετανοεῖ καὶ κλαίει γιὰ τὶς ἁμαρτίες του καὶ μὲ πίστι στὸ Χριστὸ ἀγωνίζεται νὰ νικήσῃ τὸ κακὸ πού ὑπάρχει μέσα του.

Ἡ ἀγιότης δὲν περιορίζεται σὲ ὠρισμένο

τόπο, σὲ ἓνα μοναστήρι ἢ ἀσκητήριον· εὐδοκίμει παντοῦ. Μπορεῖ νὰ πᾶς στὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ νὰ κολασθῆς· καὶ μπορεῖ νὰ μείνης μέσα στὴν πιὸ διεφθαρμένη κοινωνία, καὶ νὰ ἀγιάσῃς. Δὲν εἶνε τόσο ὁ τόπος ποὺ σὲ ἀγιάζει· κυρίως εἶνε ὁ τρόπος καὶ ἡ πίστι στὸ Χριστό.

Οὐτε σὲ κάποιο **ἐπάγγελμα** περιορίζεται ἡ ἀγιότης. Ἅγιος δὲν γίνεται μόνο ὁ καλόγερος, ὁ παπᾶς, ὁ δεσπότης· ἅγιοι ἀναδεικνύονται σὲ ὅλα τὰ τίμια ἐπαγγέλματα. Καὶ ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὁ ἅγιος ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα.

Τί ἦταν ὁ **ἅγιος Δημήτριος**; καλόγερος, διᾶκκος, παπᾶς, πατριάρχης; Ὁχι. Μέσα στὸν κόσμον ἔζησε καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πλέον δυσμενεῖς συνθηκὲς ἀγίασε. Ἄγίασε, διότι εἶχε ἀγάπη, πόθο μεγάλο καὶ πίστι στὸ Θεό.

Γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε **στὴ Θεσσαλονίκη** στὰ χρόνια τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Ἦταν νέος, ἀθλητικὸς στὸ παράστημα καὶ γενναῖος. Κατετάγη στὸ ῥωμαϊκὸ στρατὸ καὶ ἀνέβηκε τὴν στρατιωτικὴ ἱεραρχία· ἔφθασε νὰ γίνῃ μέχρι στρατηγὸς καὶ δούξ. Ἦταν τὸ καύχημα ὄλων γιὰ τὴν ἀνδρεία του.

Τὸ μεγάλο ὅμως μυστικὸ ποὺ ἔκρυβε στὴν καρδιά του εἶνε ὅτι, σὲ ἐποχὴ εἰδωλολατρικῆ, αὐτὸς **ἦταν Χριστιανός**. Κήρυττε μάλιστα τὴν πίστι του καὶ κατηχοῦσε παιδιὰ καὶ νέους στὸ Χριστό. Ὁ Μαξιμιανὸς τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τοῦ εἶχε δώσει παράσημα. Ἀλλὰ κάποιοι φθονεροὶ πῆγαν καὶ εἶπαν· Βασιλιᾶ, αὐτὸν τιμᾶς; αὐτὸς εἶνε Χριστιανός. Τὸ νὰ εἶνε τότε κάποιος Χριστιανὸς ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα. Τὸν καλεῖ λοιπὸν ὁ Μαξιμιανὸς καὶ τοῦ λέει· —Θέλω νὰ μοῦ πῆς, εἶσαι Χριστιανός; Ἀπαντᾷ ὁ ἅγιος Δημήτριος· —**Ναί, εἶμαι Χριστιανός**.

Τώρα τὸ νὰ πῆς ὅτι εἶσαι Χριστιανὸς δὲν στοιχίζει τίποτα· ὅλοι εἶνε Χριστιανοὶ στὴν ταυτότητα. Τότε σοῦ στοιχίζε τὸ κεφάλι! Καὶ θὰ ῥθῃ πάλι ὦρα, ποὺ ὁ σατανᾶς θὰ κοσκινίσῃ τὸν κόσμον· καὶ θὰ εἶνε ζήτημα, ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνη ἡ ὦρα, μέσα ἀπὸ 25 - 30 χιλιάδες ἀν μείνουν 5 πιστοί! Δὲν ὑπάρχει σήμερα τὸ φρόνημα ἐκεῖνο τοῦ Μακρυγιάννη ποὺ ἔλεγε «Πεθαίνω γιὰ τὴν πίστι!». **Σκάρτοι εἶμαστε**. Συχωρέστε με ποὺ ἐκφράζομαι ἔτσι. Μιλῶ μ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ γλῶσσα, γιὰ τὴν ἐξέρω τὴν κοινωνία.

—Ναί, εἶμαι Χριστιανός, εἶπε ὁ ἅγιος Δημήτριος. —Θὰ σὲ καθαιρέσω, λέει ὁ αὐτοκράτωρ. —Καθαίρεσέ με. Καὶ τοῦ ξηλώνουν τὰ γαλόνια, τὸν κάνουν ἀπλὸ στρατιώτη, καὶ τὸν ρίχνουν **δεμένο στὴ φυλακὴ**.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ἔγινε τὸ θαῦμα. Τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ νεαρὸς Χριστιανὸς **Νέστωρ** καὶ τοῦ ζήτη-

σε τὴν εὐχή του, γιὰ νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν εἰδωλολάτρη γίγαντα Λυαῖο, ποὺ προκαλοῦσε ἐπὶ ἡμέρες στὸ στάδιο τοὺς Χριστιανούς. Ὁ ἅγιος Δημήτριος τὸν εὐλόγησε, τὸν εὐχήθηκε καὶ τοῦ εἶπε προφητικῶς· «*Καὶ Λυαῖον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις*». Καὶ πράγματι στὸ στάδιο, μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, φωνάζει «*Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι!*», ὁρμᾷ, ρίχνει κάτω τὸν Λυαῖο καὶ τὸν φονεύει.

Αὐτὸ ἐξώργισε τὸν Μαξιμιανό. Δίνει διαταγὴ καὶ θανατώνουν **μαρτυρικῶς** τὸν Νέστορα καὶ κατόπιν τὸν Δημήτριο. Ἔτσι σήμερα ἐορτάζει ὁ διδάσκαλος, ὁ ἅγιος Δημήτριος, καὶ αὐριο ἐορτάζει ὁ μαθητὴς, ὁ ἅγιος Νέστωρ.

Μερικοὶ λένε· Παραμύθια εἶν' αὐτὰ γιὰ «*τῶ καιρῶ ἐκείνῳ*». Ἐμεῖς ὅμως λέμε, ὅτι οὔτε σήμερα λείπουν τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου. Καὶ στὶς μέρες μας ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔκανε **νέο θαῦμα**.

Ἦμουν πέντε χρονῶν παιδὶ στὸ χωριὸ μου τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1912 καὶ χτύπησαν οἱ καμπάνες. —Μάνα, λέω, γιατί χτυπᾶνε σήμερα οἱ καμπάνες; Δακρυσμένη ἡ μητέρα μου λέει· —Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔκανε τὸ θαῦμα του. —Ποιὸ θαῦμα; —**Πήραμε τὴ Θεσσαλονίκη** τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα τῆς μνήμης του!... Τί ἦταν ἡ Τουρκία μὲ τὴν Ἑλλάδα; Ἐνας Λυαῖος μὲ ἓνα Νέστορα. Καὶ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Λυαῖος νικήθηκε. Καὶ ὅταν μπήκανε μέσα στὴν πόλι τὰ στρατεύματά μας, ἐψάλη στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου δοξολογία καὶ τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*». Νὰ τὸ θαῦμα.

Ὁ Χριστιανὸς ὅμως ἔχει πάντα ἓναν ἄλλο πόλεμον, πιὸ ἰσχυρό. Μέσα μας ὑπάρχει ἓνας ἄλλος «Λυαῖος», ποὺ πρέπει νὰ τὸν νικήσουμε. Εἶνε **τὰ πάθη μας**. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος νίκησε τοὺς Πέρσες, ἀλλὰ νικήθηκε ἀπὸ ἓνα πάθος. Καὶ ὁ καθένας μας κινδυνεύει ἀπὸ τὰ δικά του πάθη. Ἄν ἐξετάσετε θὰ βρῆτε αὐτὸν τὸν «Λυαῖο». Εἶνε ὁ θυμὸς, ἡ ὀργή, ἡ ἐκδίκησι, ἡ πορνεία, ἡ μοιχεία, ἡ φιλαργυρία, ἡ φιλοδοξία, ὅλα τὰ κακά. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἄν νικηθοῦν τὰ πάθη, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, ἡ πραγματικὴ «ἀλλαγὴ» ποὺ ζητοῦν πολλοί.

Ἀληθινὴ **ἀλλαγὴ** ἓνας καὶ μόνο μπορεῖ νὰ φέρῃ· ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Πλησίασέ τον, ἀγάπησέ τον, πίστεψέ τον, πέσε στὰ πόδια του, προσκύνησέ τον. Κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ποὺ ἀξίζει νὰ λατρεύεται παρὰ μόνο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**